

РОЛЬ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЕФЕКТИВНОЇ ВЗАЄМОДІЇ З ПРАВООХОРОННИМИ ОРГАНАМИ УКРАЇНИ

Артем Валерійович НОВІКОВ,

*аспірант відділу організації освітньо-наукової
підготовки Харківського національного
університету внутрішніх справ*

В умовах сучасних викликів, що постають перед суспільством, роль публічного адміністрування у взаємодії з правоохоронними органами набуває особливого значення. Стабільність, безпека і правопорядок залежать від ефективної співпраці державних інституцій, що мають відповідати на виклики часу, забезпечуючи належне управління та координацію. Важливою складовою є створення системи, яка дозволить правоохоронним органам ефективно виконувати свої функції, у тому числі у контексті взаємодії з громадськістю.

Публічне адміністрування є важливим елементом державного управління, що охоплює сукупність заходів, спрямованих на забезпечення ефективного функціонування державних інституцій. Його ключова мета полягає у створенні системи взаємодії, яка дозволяє органам виконавчої влади виконувати свої функції у тісній координації з іншими структурами. Одним із найважливіших аспектів цієї діяльності є забезпечення взаємодії з правоохоронними органами для підтримання безпеки, правопорядку та громадської довіри до державних інституцій. Суттєву роль у реалізації цього завдання відіграє нормативно-правова база, яка формує правові рамки діяльності публічних органів. Вона забезпечує чіткий розподіл компетенцій і повноважень, визначає механізми взаємодії та закріплює стандарти відповідальності за виконання покладених функцій[1]. Законодавчі акти, такі як Конституція України, законодавство про поліцію та нормативно-правові акти, які регулюють публічні закупівлі, формують базис для ефективної взаємодії публічного адміністрування з правоохоронними структурами. Зокрема, законодавство визначає процедурні аспекти координації дій між різними відомствами, що дозволяє мінімізувати можливі конфлікти інтересів і дублювання функцій. Одним із центральних завдань публічного адміністрування у цій сфері є створення умов для оперативного реагування на правопорушення. Це досягається через впровадження системних заходів, які дозволяють швидко мобілізувати ресурси, організувати міжвідомчу співпрацю і налагоджувати ефективну комунікацію між усіма залученими сторонами. Координація діяльності є ключовим чинником для досягнення результативності, оскільки забезпечує узгодженість дій правоохоронних органів та органів державної влади[2]. Сучасні виклики, зокрема збільшення рівня злочинності, глобалізація загроз і технологічні виклики, вимагають від публічного адміністрування впровадження інноваційних підходів. Інформаційні технології стали невід'ємним елементом забезпечення ефективності взаємодії. Використання електронних платформ, баз даних, аналітичних систем та автоматизованих інструментів дозволяє оптимізувати обмін інформацією між державними установами та правоохоронними структурами. Зокрема, електронні реєстри та інтегровані інформаційні системи сприяють моніторингу криміногенної ситуації в режимі реального часу, що підвищує рівень оперативності у прийнятті управлінських рішень.

На нашу думку, особливе значення у забезпеченні якісної взаємодії має розвиток міжвідомчої координації. Вона передбачає побудову системи управління, де кожен орган має чітко визначену роль і зону відповідальності. Це сприяє уникненню конфліктів, підвищенню ефективності використання державних ресурсів і створенню прозорих механізмів співпраці. Завдяки вдосконаленню правових засад, регулярному перегляду процедур і використанню сучасних інструментів управління публічне адміністрування здатне ефективно реагувати на виклики, забезпечуючи громадянам безпеку та довіру до правоохоронної системи.

Практична реалізація публічного адміністрування у взаємодії з правоохоронними органами ґрунтується на впровадженні комплексних механізмів, які забезпечують ефективність управління та узгодженість дій. Одним із ключових аспектів є розробка стратегій, що враховують сучасні виклики, включно з кіберзлочинністю, терористичними загрозами та наслідками військових дій. Ці стратегії мають бути адаптивними, базуватися на глибокому аналізі ризиків і спрямовуватися на забезпечення громадської безпеки в довгостроковій перспективі. Планування та прогнозування включають визначення пріоритетів у сфері правопорядку, а також розробку механізмів швидкого реагування на потенційні загрози. Ключовим напрямом у цьому процесі є реформування кадрової політики. Ефективна робота правоохоронних органів залежить від кваліфікації їхніх працівників. Важливим є не лише підготовка нових кадрів, але й постійне підвищення кваліфікації чинних працівників через спеціалізовані тренінги, навчальні програми та обмін досвідом із міжнародними партнерами. Оцінювання результативності роботи кожного працівника сприяє формуванню прозорої системи відповідальності та стимулює професійний розвиток. Залучення громадянського суспільства до процесів забезпечення правопорядку є важливим елементом ефективної взаємодії[3]. Впровадження механізмів громадського моніторингу, створення платформ для зворотного зв'язку та участь громадян у спільних заходах із правоохоронними органами дозволяють підвищити рівень довіри до цих інституцій. Громадяни стають активними учасниками процесу забезпечення безпеки, що значно розширює можливості правоохоронних органів у попередженні та розслідуванні правопорушень. Сучасні виклики вимагають застосування інноваційних підходів до управління. Інтеграція технологій, таких як системи відеоспостереження, автоматичне розпізнавання облич і розробка інтерактивних платформ для обміну інформацією, дозволяють значно підвищити ефективність реагування на злочини. Використання аналітичних інструментів і великих даних сприяє ідентифікації потенційних ризиків та розробці превентивних заходів. Створення «розумних» платформ, які дозволяють громадянам оперативно повідомляти про правопорушення, є ще одним важливим кроком на шляху до модернізації системи безпеки[4]. Фінансове забезпечення є основою для реалізації всіх вищезазначених ініціатив. Недостатнє фінансування може значно ускладнити забезпечення необхідної матеріально-технічної бази, включно із закупівлею сучасного обладнання, підтримкою інноваційних технологій і впровадженням новітніх методів навчання. Пріоритетом має стати ефективне планування бюджету, яке враховує як поточні потреби, так і стратегічні завдання.

Ми вважаємо, що окремий виклик для публічного адміністрування в Україні становлять умови, пов'язані з війною. Цей фактор вимагає оперативно-

го коригування підходів до управління, адже стандартні моделі роботи часто не можуть ефективно функціонувати в умовах кризи. Гнучкість, швидке прийняття рішень та адаптація до нових реалій є визначальними для забезпечення стабільності та громадської безпеки в таких умовах. Публічне адміністрування, орієнтоване на співпрацю з правоохоронними органами, стає одним із ключових інструментів для зміцнення правопорядку та відновлення довіри громадян навіть у найскладніших обставинах.

Список використаних джерел:

1. Бугайчук К. А. Наукове забезпечення публічного адміністрування в органах Національної поліції: сутність та основні напрями удосконалення. *Запорізькі правові читання. Запоріжжя. ЗНУ*. 2020. С. 30-33.

2. Бугайчук К. Процес публічного адміністрування в органах Національної поліції України. *Підприємництво, господарство і право*. 2019. № 3. С. 137-142.

3. Моргунов О. А. Публічне адміністрування як вид державної діяльності. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2019. Вип. 2, т. 2. С. 106-111. DOI: <https://doi.org/10.32844/2618-1258.2019.2-2.19>.

4. Шаповал Р. В. Зміст адміністративно-правового регулювання діяльності суб'єктів публічного адміністрування у секторі безпеки України. *Право та державне управління*. 2021. № 4. С. 39-44.